

Ваше речи су за све нас, како оне сабране у храму, тако где год да се налазимо и живимо, нарочито на КиМ, речи утехе, речи охрабрења и речи које нас обавезују. Да будемо оно што Господ од нас очекује и наши преци. Шта рећи после ваших речи него само потврдити да је КиМ данас живо, не само у нашем сећању да постоји, већ да ми данас живимо наше Косово. Као што ви рекосте, Косово је много више од територије, то није само географски појам, то није само политика да би се њиме бавили политичари, државници – Косовом се сви бавимо, јер на Косову смо ми положили свој завет Господу.

Косово је натопљено крвљу светих мученика, Светог кнеза Лазара, свих војника, војсковођа, браће Југовића, свих оних који се нису хтели одрећи себе, а пре тога одрећи се Бога и своје вере . Косово је натопљено сузама подвижника и оних који су патили и жалили за својим најближим, и који су страдали на том простору. И Косово је заливано знојем оних који су живели на том простору, обрађивали ту земљу, јер им је предана не да би се ње одрекли него да би је и ми сачували за наше потомке.

За нас који данас живимо на КиМ јесте најважнија подршка вас, ваша светости, Светог Архијерејског Сабора, нашег верног народа, који свакако, молитвено и на сваки начин материјално подржавате да и ми данас опстанемо на тим просторима. За нас је милост Божија, и дар Божији да смо на мајском редовном заседању Светог Архијерској Сабора добили три светитеља који су унети у диптих светих, преподобномученик Василије и Григорије Пећки и света новомученица Босиљка, са својих 18 година пострадала само зато што се није хтела одрећи своје вере, Бога, имена свога порекла. Радије је она све то жртвовала, да би стекла вечити живот. Једна монахиња на Косову, размишљајући о њеној жртви, рекла је: „Ето, њу су терали да се она потурчи, да се уда за једног Арнаутина, и она је то одбијала. Мучили су је, није она марила за свој живот привремени – мислила је на своју душу. А да се она случајно полакомила и уплашила, још би мало преживела, ко зна како, ко зна шта после тога... а она је мало претрпела оно

привремено, да би сад вечно уживала и радовала се Христу, са многим другим мученицама, светом Златом Мегленском и са многим другим који су принели свој живот на жртвеник Господу“.

Са нашим светињама које данас живе и у којима се служи света литургија Пећком патријаршијом, Дечанима, Грачаницом, Љевишком, са нашим светитељима, патријарсима и архиепископима у Пећкој патријаршији, Светим Стефаном Дечанским, Светим Јоаникијем Љевичким, Петром Коришким, који се подвизивао из Призрена, заиста ми данас бранимо наше Косово. Они неће да напусте Косово и то је знак да Косово нама припада – а како ми да напустимо Светога Краља, како да напустимо Пећку патријаршију.

Стално су нам речи хајдука Вељка на уму, који је рекао: „Главу дајем, Крајину не дајем“. И ми данас знамо шта је за нас КиМ, то је светиња и жртва наших предака, ако је потребно и ми ћемо принети себе на жртву, али нећемо допустити да нас неко обмане, не само да нас. Не само да нам отме и да нас пороби, него да нас наговори да се ми одрекнемо Косова, ради чега – ради неког привременог, угоднијег и бољег живота. Па тако су радили они лакоми наши преци који су се турчили, и ево видимо какви су њихови потомци и шта је остало иза њих. А они који су имали јаку веру и који су са надом у Бога опстајали, и који су, као што ви рекосте, страдали, они су том својом жртвом учинили да и ми данас постојимо овакви какви смо. Да имамо нашу веру, наше крштено име, да славимо нашу славу, као данас Светог мученика Димитрија, и то је све за нас обавезујуће. Много би се могло рећи о Косову, али знам да сви ви имате у срцу наше Косово и Метохију. То је наша светиња, и то је наша нада и наше охрабрење и наша обавеза да истрајемо на тим просторима. Хвала ваша светлости, благословени били.

